

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 677/2025-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Roman Hojer s. r. o. advokátska kancelária, Šustekova 51, Bratislava, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 1T/114/2019 z 26. augusta 2021 v spojení s uzneseniami Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1To/20/2022 z 19. apríla 2023 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 33/2025 z 22. júla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom okresného súdu, ktorým bol uznaný vinným zo zločinu pozbavenia osobnej slobody „v spojitosti“ s uzneseniami krajského súdu o zamietnutí jeho odvolania a najvyššieho súdu o odmietnutí jeho dovolania. Tieto rozhodnutia žiada zrušiť s tým, že bude nariadené „opätovné konanie a to už od prípravného konania“. Za porušenie ústavných práv „ako aj za prietahy v konaní“ žiada od okresného súdu 10 000 eur.

2. Podľa sťažovateľa už vyšetrovanie bolo v rozpore s jeho právami, keďže boli ignorované jeho návrhy na vykonanie úkonov a súdy porušili jeho právo na obhajobu, pretože náhradný obhajca sa s ním neporadil a krajskému súdu predložil jeho otcom podpísanú listinu o súhlase s konaním v jeho neprítomnosti. Sťažovateľ uvádza, že v jeho veci nešlo o organizovanú skupinu, keďže okrem neho bol odsúdený len druhý páchatel' a organizovaná skupina musí mať najmenej troch členov, no konanie proti ďalším páchatel'om bolo vylúčené na samostatné konanie, v ktorom nebola podaná obžaloba. Sťažovateľ tvrdí, že okresný a krajský súd sa nevysporiadali s tým, že títo

páchatelia môžu byť oslobodení, a odôvodnenie rozsudku okresného súdu nepreukazuje, že skutok sa stal a že sa na ňom podieľal.

3. Bez akejkoľvek bližšej argumentácie len s tvrdením, že v postupe najvyššieho súdu došlo k prieťahom, sťažovateľ uvádza, že postupom najvyššieho súdu boli porušené jeho práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Sťažovateľ k ústavnej sťažnosti nepriložil namietané uznesenie krajského súdu a žiada, aby si ústavný súd „zabezpečil celý spisový materiál vzťahujúci sa na trestné konanie“, keďže na základe oboznámenia sa s týmto materiálom budú ústavnému súdu potvrdené ním uvádzané tvrdenia. Sťažovateľ uzaviera, že ústavnou sťažnosťou „napáda nesprávnosť a protiústavnosť rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II“.

II.

4. Samostatne každé, sťažovateľom uvádzané rozhodnutie všeobecných súdov v jednotlivých inštanciách proti nemu vedeného trestného konania, predstavuje možný zásah do jeho ústavných práv. Preto je nesprávny argumentačný prístup advokátom zastúpeného sťažovateľa, ktorý namieta porušenie ústavných práv rozsudkom okresného súdu „v spojitosti“ s uzneseniami krajského a najvyššieho súdu. Je tomu tak preto, že účelom konania o ústavnej sťažnosti nie je revízia celého trestného konania, ale toho, či jednotlivými rozhodnutiami v tomto trestnom konaní došlo k porušeniu ústavných práv. Pritom treba osobitne zvýrazniť, že podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o ochrane ústavných práv len vtedy, ak o tom v dôsledku využitia právneho prostriedku nápravy, spravidla opravného prostriedku, nerozhoduje iný súd.

5. Ústavný súd o porušení ústavných práv rozhodnutiami všeobecných súdov rozhoduje len vtedy, ak o tom nemajú právomoc rozhodovať iné súdy tak, ako to predpokladá § 132 ods. 1 a 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). V časti proti rozsudku okresného súdu preto ústavný súd nemá právomoc na jej prerokovanie, keďže sťažovateľ proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd. Právomoc krajského súdu proti rozsudku okresného súdu vylučuje podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku okresného súdu. Preto bola ústavná sťažnosť v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

6. Hoci sťažovateľ namieta porušenie ústavných práv rozsudkom okresného súdu „v spojitosti“ s uznesením krajského súdu, ktorý rozhodol o jeho odvolaní, kópiu tohto rozhodnutia v rozpore s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde k ústavnej sťažnosti nepripojil a ani s jeho vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu neadresných námietok v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) nemožno identifikovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré mal krajský súd svojím rozhodnutím porušiť jeho ústavné práva. Ústavná sťažnosť tak v časti proti uzneseniu krajského súdu nemá tieto zákonom ustanovené náležitosti, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

7. Hoci sťažovateľ namieta porušenie ústavných práv rozsudkom okresného súdu aj „v spojitosti“ s uznesením najvyššieho súdu, v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde sťažovateľ neuvádza žiadne bližšie skutkové a právne dôvody, pre ktoré mal najvyšší súd svojím uznesením porušiť jeho ústavné práva. Sťažovateľ sa obmedzuje len na to, že v postupe najvyššieho

súdu došlo k pried'ahom, a preto ním boli porušené jeho práva podľa čl. 17 ods. 2, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 49 ústavy a čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru. Ústavná s'ťažnosť tak v časti proti uzneseniu najvyššieho súdu nemá náležitosti ustanovené § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Vzhľadom na to, že s'ťažovateľ je zastúpený advokátom, nebol dôvod tieto nedostatky ústavnej s'ťažnosti odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde alebo s'ťažovateľom navrhovaným zabezpečením „*celého spisového materiálu vzťahujúceho sa na dané trestné konanie*“. Je tomu tak preto, že účelom konania o ústavnej s'ťažnosti nie je vyhľadávanie možných, no bližšie v ústavnej s'ťažnosti nevyjadrených nedostatkov, ktoré mali viesť k nesprávnosti rozsudku okresného súdu v bližšie nevyjadrenej spojitosti tohto rozhodnutia s uzneseniami krajského a najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Robert Šorl
predseda senátu